

ния. От друга страна, ако се вземат измерителите за абсолютните и относителните структурни изменения, но така, както са в подкоренния израз на комплексния измерител, се получават още по-неясни резултати. Не е ясен смисълът на $I_{\delta_e}(P, Q)$ и ако той се представи като нормирано претеглено Евклидово разстояние, или

$$I_{\delta_e}(P, Q) = \sqrt{\frac{\sum |p_{i2} - p_{i1}|^2}{2}} \times \frac{1}{p_{i1} + p_{i2}}$$
 Тук сумата на реципрочните тегла може да бъде много голямо променливо число, а не 1 или 2. Поради всички тези причини не препоръчвам $I_{\delta_e}(P, Q)$ за ползване в практиката.

Друг известен измерител за комплексни структурни изменения е интегралният коефициент на К. Гатев $K_s = \frac{\sqrt{\sum (p_{i2} - p_{i1})^2}}{\sqrt{\sum p_{i1}^2 + \sum p_{i2}^2}}$. Идеята за

този измерител на комплексни структурни изменения (абсолютни и относителни) се посочва от неговия автор, според който K_s не измервал нито само абсолютните, нито само относителните изменения, а едини- те във връзка с другите (Янкова, с. 28). Според мен относителните изменения произлизат от абсолютните, а не обратно, но K_s ги отразява по специфичен начин. Именно поради двата вида изменения К. Гатев е назвал също неслучайно своя коефициент интегрален. Според приведената формула на K_s той представлява отношение между Евклидовото разстояние d (числителя) и дължината на хипотенузата на правоъгълен триъгълник с катети дължините на двата сравнявани вектора - структури, т. е. когато те се разглеждат като независими величини. Или К. Гатев нормира Евклидовото разстояние за абсолютните структурни различия с променливо максимално разстояние между двете структури при условие, че те се разглеждат като независими (ортогонални) величини. На стр. 23 от своята статия Н. Янкова твърди, че K_s имал ясна геометрична интерпретация, но определя неговия знаменател само като сума от квадратите на дължините на съответните вектори (структури). Така тя не отчита, че същата сума стои под квадратен корен и представлява всъщност дължина на споменатата хипотенуза, когато двата вектора се разглеждат като независими (ортогонални) помежду си. Във връзка с това са и отправените към мен въпроси на предпоследната и последната страница на нейната статия: "Защо Е. Христов разглежда двете сравнявани структури P_1 и P_2 като независими (ортогонални) в знаменателя за K_s ?" (стр. 29), "Какво означава и защо само в